

KEUZE
van het
HART

STEPHANIE LAURENS

Vertaling Selma Soester

HarperCollins

© 2013 Savdek Management Proprietary Ltd.
Oorspronkelijke titel: *And Then She Fell*
Vertaling: Selma Soester
Omslagontwerp: b'lj Barbara
Omslagbeeld: © ILINA SIMEONOVA / Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 2610 7
NUR 342
Eerste druk september 2017

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Londen, april 1837

Het was hoog tijd dat ze zich ging verkleden voor een avond die ongetwijfeld een regelrechte beproeving zou worden. Terwijl Henrietta Cynster de trap van haar ouderlijk huis in Upper Brook Street opliep, nam ze in gedachten de nieuwe informatie nog eens door die ze tijdens het bal van Lady Montague zou moeten overbrengen aan haar vriendin Melinda Wentworth, met wie ze daar had afgesproken.

Henrietta zuchtte. Ze deed haar slaapkamerdeur open, maar bleef verrast in de deuropening staan toen ze Mary, haar jongere zusje, in haar juwelenkistje op de kaptafel zag rommelen.

Met een vluchtige zijdelingse blik liet Mary merken dat ze Henrietta's aanwezigheid had opgemerkt, maar ze bleef onverstoorbaar tussen de verzameling kettingen, oorbellen, broches en kralen snuffelen.

Henrietta's aandacht werd getrokken door een beweging bij de grote kledingkast naast het bed. Hannah, haar kamenierster, haalde net Henrietta's nieuwe koningsblauwe baljurk tevoorschijn, onderwijl afkeurende blikken op Mary's slanke rug werpend.

Henrietta stapte de kamer binnen en deed de deur achter zich dicht. Mary droeg net als zij haar dagelijkse jurk nog en had zich nog niet omgekleed. Nieuwsgierig bestudeerde ze Mary's gezicht; haar kleine zusje mocht dan de benjamin van de familie zijn, als ze eenmaal iets in haar hoofd had, beet ze zich er als een terriër in vast. 'Wat zoek je?'

Mary wierp haar een ongeduldige blik toe. Ze schoof het middelste laatje dicht en reikte naar het onderste en laatste laatje. 'Ik zoek...

aha.' Haar vingers verdwenen in het kistje en Mary's gezicht klaarde op toen ze haar vondst tussen de vingers van beide handen omhooghield. 'Deze zocht ik.'

Henrietta keek naar de ketting van kleine gouden schakeltjes, afgewisseld met kralen van amethyst, waaraan een geslepen rozenkwartskristal hing. Toen ze zag dat Mary nu keek als een generaal die er zojuist achter was gekomen dat zijn troepen een belangrijke overwinning hadden behaald, zwaaide ze afwerend met een hand. 'Dat ding heeft bij mij nooit gewerkt. Je mag het hebben.'

Mary's helderblauwe ogen schoten naar Henrietta's gezicht. 'Ik zocht de ketting niet voor mezelf.' Ze stak haar zus het sieraad toe. 'Jij moet hem dragen.'

De ketting was een geschenk aan de gezusters Cynster geweest van een spirituele Schotse, de Vrouwe van de Vale. Het zou een geluksketting zijn die hen een voor een zou moeten helpen hun ware held te vinden, de man aan wiens zijde ze de rest van hun leven in een gezegend huwelijk zouden doorbrengen. Pragmatisch en praktisch van aard als ze was, had Henrietta nooit echt in de werking van de ketting geloofd.

En vanuit diezelfde pragmatische instelling was ze er altijd van uitgegaan dat het onlogisch was te verwachten dat de Cynster-meisjes alle zeven liefde en geluk zouden vinden in de armen van hun ware held, dat het in de sterren geschreven stond dat minstens een van hen niet het gewenste resultaat zou behalen, en dat zij, als dat inderdaad het geval was, hoogstwaarschijnlijk degene was die was voorbestemd om als oude vrijster te sterven.

Aangezien Mary en zij, de enige twee Cynster-vrouwen van hun generatie, beiden nog ongehuwd waren, leek die voorspelde oude-vrijsterstaat inderdaad haar lot te worden. Ze was al negenentwintig en bij lange na nog niet in de verleiding gekomen om een huwelijk met welke man dan ook te overwegen. Trouwens, niemand

met ook maar een greintje verstand zou zich kunnen voorstellen dat de tweeëntwintigjarige Mary, koppig en vastberaden als ze was, zich door wie dan ook zou laten afbrengen van haar voorne- men om haar eigen toekomst te bepalen en in te richten, en om haar held te vinden en met hem te trouwen.

Henrietta liet haar sjaal van haar schouders glijden en schudde haar hoofd. ‘Zoals ik al zei, die ketting heeft bij mij nooit gewerkt. Neem jij hem maar, mijn zegen heb je. Ik neem aan dat het je daar- om gaat – dat je hem wilt gebruiken om je toekomstige echtgenoot te vinden?’

‘Ja.’ Mary’s gezicht verstrakte. ‘Maar ik kan hem niet zomaar aannemen. Zo werkt het niet. Jij moet hem eerst dragen en je held vinden, en hem daarna aan mij doorgeven, op de avond van je verlovingsfeest, net zoals Angelica hem aan jou heeft gegeven en Eliza daarvoor aan Angelica, en Heather dáárvoor weer aan Eliza.’

Henrietta draaide zich om om de sjaal op een stoel te leggen en haar glimlach te verbergen – de glimlach van een oudere, meer vol- wassen zus om het heilige geloof dat haar kleine zusje in de voor- spelling had. ‘Het luistert vast niet zo nauw. En wie weet werkt de ketting niet bij ons allemaal.’

‘Dat doet hij wel.’ De vurige overtuiging in Mary’s stem was on- miskenbaar; toen Henrietta zich weer naar haar toekeerde, ging ze verder: ‘Ik heb het aan Catriona gevraagd en zij heeft het de Vrouwe gevraagd, want het is tenslotte de geluuksketting van de Vrouwe. En volgens Catriona was de Vrouwe heel duidelijk. De ketting moet in de juiste volgorde van de een naar de ander gaan. En hij zal bij mij niet werken zolang hij niet eerst bij jou heeft gewerkt en jouw verlo- vingsfeest nog niet heeft plaatsgevonden. Dus...’ Mary haalde diep adem en stak Henrietta de ketting toe, ‘moet jij hem dragen. Vanaf nu totdat je je held hebt gevonden – en ik bid tot de Vrouwe en alle goden dat dat snel zal gebeuren.’

Met een lichte frons stak Henrietta onwillig haar hand uit om de ketting van Mary's vingers te pakken. Weigeren was... niet echt een optie. Henrietta mocht dan ouder, volwassener en sociaal meer ervaren zijn; ze mocht dan bijna een kop groter zijn en allesbehalve een zwak poppetje, maar het zou een dwaze actie zijn om Mary iets te weigeren waar ze haar zinnen op had gezet, vooral als ze een logisch argument had ter verdediging van haar zaak.

Terwijl ze de schakeltjes door haar vingers liet glijden, bestudeerde Henrietta nogmaals Mary's gezicht. 'Waarom ben je er zo op gebrand om de ketting nu opeens te gebruiken? Je weet dat ik hem al sinds Angelica's verlovingsest in mijn bezit heb, en dat is bijna acht jaar geleden.'

'Precies.' Mary beantwoordde haar blik strijdlustig en met samengeknepen ogen. 'Dus heb je acht jaar de tijd gehad om hem te dragen en je held te vinden, maar in plaats daarvan heb je hem in je sieradenkistje gelegd en hem daar al die tijd laten liggen. Dat maakte niet uit zolang ik nog op school zat. Zelfs nadat ik geïntroduceerd was, wilde ik eerst zelf om me heen kijken, dus was het geen probleem dat je de ketting niet droeg. Maar ik ben nu tweentwintig en klaar voor de volgende stap. Ik wil mijn held zo snel mogelijk vinden en trouwen en een eigen huishouding gaan voeren, en alle andere dingen doen die het huwelijk met zich meebrengt. In tegenstelling tot jou wil ik me de komende zeven jaren niet met andere dingen bezighouden, en dat houdt in...' Mary wees naar de ketting. '...dat je dat ding nu moet gaan dragen, je held moet vinden en hem daarna aan mij moet geven. Pas als ik de ketting heb, kan ik verdergaan met mijn leven.'

Ieder ander zou dat misschien een plausibele verklaring hebben gevonden, maar Henrietta kende haar kleine zusje te goed. 'En...'

Mary bleef haar strak en met een onverzettelijke blik in haar korenbloemblauwe ogen aankijken.

Henrietta hield haar hoofd schuin, trok haar wenkbrauwen op en wachtte...

‘O, goed dan!’ Haar zusje wierp haar handen in een gebaar van overgave in de lucht. ‘En ik denk dat ik mijn perfecte held al heb gevonden, maar ik heb de ketting nodig om dat zeker te weten. De ketting moet in mijn bezit komen, mij van dienst zijn en daarna naar Lucilla gaan, dus blijkbaar moet ik eerst de ketting krijgen voordat ik mijn held kan uitkiezen en, nou ja, ik denk dat ik het lot en de Vrouwe zou tarten door al iemand te kiezen voordat ik de ketting heb, en ik moet hem op de juiste manier in mijn bezit krijgen.’ Er verscheen een vastberaden blik op Mary’s gezicht, en haar ogen boorden zich in die van Henrietta. ‘Wat inhoudt dat jij hem eerst moet dragen en je held moet vinden.’

Henrietta staaarde naar de ketting, naar de onschuldig ogende schakeltjes die over haar hand gedrapeerd lagen. Ze zuchtte. ‘Goed dan. Ik zal hem vanavond dragen.’

Mary slaakte een kreetje van blijdschap.

Haar zus stak echter een waarschuwend hand op. ‘Maar ik geloof echt dat hij bij mij niet werkt, dus verwacht er niet te veel van.’

Mary lachte en boog zich naar voren om een vlinderkusje op Henrietta’s wang te planten. ‘Draag hem nu maar, zusje van me, dat is alles wat ik vraag. En wat de werking betreft,’ met een twinkelende blik in haar ogen draaide Mary zich naar de deur toe, ‘heb ik alle vertrouwen in de Vrouwe.’

Glimlachend schudde Henrietta haar hoofd.

Bij de deur bleef Mary even staan. ‘Ga je vanavond met mamá en mij mee naar Lady Hammond?’

‘Nee, ik word bij Lady Montague verwacht.’ Gezien Henrietta’s leeftijd bezocht ze vaak andere gelegenheden dan Mary, die er onder begeleiding van hun moeder naartoe ging. ‘Veel plezier.’

‘Dat komt wel goed. Tot morgen.’ Met een zwaai van haar hand liep Mary de kamer uit en deed de deur achter zich dicht.

Nog steeds glimlachend en met de ketting in haar hand draaide Henrietta zich om. Toen zag ze dat Hannah haar nieuwe jurk terug in de kledingkast had gehangen en daarvoor in de plaats een jurk van paarse zijde had klaargelegd.

Henrietta zocht Hannahs blik toen de kamenierster zich met een paars met gouden sjaal in haar hand bij de ladekast vandaan draaide, en ze trok een wenkbrauw op.

Hannah, die het gebaar correct interpreteerde, haastte zich haar te verzekeren: ‘De koningsblauwe is niet geschikt, *miss*, niet als u van plan bent die te dragen.’ Hannah knikte met glinsterende ogen naar de ketting. ‘En als u op zoek gaat naar uw held, willen we dat u er op uw best uitziet.’

Henrietta slaakte een inwendige zucht.

Twee uur later voegde Henrietta zich bij Mr. en Mrs. Wentworth aan de zijkant van Lady Montagues balzaal. Na het uitwisselen van begroetingen stonden ze een tijdje te kijken naar Melinda, de dochter van de Wentworths, die een quadrille aan het dansen was.

Melinda’s danspartner was de illustere James Glossup.

James’ motieven om Melinda het hof te maken vormden de reden van Henrietta’s aanwezigheid; ze bestudeerde hem, nam aandachtig zijn gehele verschijning en zijn uitstekende danscapaciteiten in zich op en vroeg zich – net als de voorafgaande dagen – af waarom James, die onmiskenbaar aantrekkelijk en succesvol was, zijn toevlucht had genomen tot deze manier om een bruid te vinden.

Mrs. Wentworth, een kleine, mollige dame in bruin bombazijn, verzuchtte: ‘Wat jammer, ze vormen zó’n knap stel.’

‘Kom, kom.’ Mr. Wentworth, een stevige, conservatief geklede

heer, gaf een klopje op de hand van zijn vrouw die op zijn mouw rustte. ‘Er komen wel weer andere knappe jongelingen op haar af, en aangezien Mellie vastbesloten is iemand te vinden die van haar houdt... nou ja, ik ben Miss Cynster in elk geval dankbaar dat ze de feiten heeft achterhaald waarvan ze ons zojuist op de hoogte heeft gesteld.’

Henrietta wist een zuinig glimlachje op te brengen en moest de neiging onderdrukken om ineen te krimpen. Ze kende James niet zo goed, maar hij was de beste vriend van haar broer Simon; James was bruidsjonker geweest toen Simon twee jaar geleden in het huwelijk trad. Daarna hadden James’ pad en het hare elkaar een enkele keer gekruist tijdens familieaangelegenheden, maar verder had ze, op wat ze door zijn vriendschap met Simon van hem wist na, geen reden gehad om zich verder in James te verdiepen.

Totdat hij zijn pijlen op Melinda had gericht en er geen twijfel mogelijk was dat hij van plan was haar hand te vragen. Op dat punt had Melinda zich, met instemming van haar ouders, tot Henrietta gewend om, zoals zij het noemden “de zuiverheid van James’ motieven te toetsen”.

Al sinds ze begin twintig was, had Henrietta haar roeping gevonden in het bijstaan van haar lotgenoten, de andere jongedames van de *haut ton*, om het antwoord te achterhalen op de belangrijke vraag die elke jongedame zichzelf stelde als een jongeman naar haar hand dong: houdt hij van me of is er een andere reden waarom hij met me wil trouwen?

Het ware antwoord daarop was niet altijd even duidelijk en soms zelfs moeilijk boven tafel te krijgen. Henrietta echter, geboren in de machtige Cynster-clan, met alle connecties en associaties die ze daardoor had verworven, had al lang geleden manieren gevonden om bijna overal achter te komen.

Ze was geen roddeltante; ze vertelde mensen zelden iets waar zij

niet specifiek naar vroegen. Maar ze was altijd al zeer opmerkzaam geweest, en haar scherpzinnigheid was met de jaren alleen maar toegenomen. Ze werd gesterkt door de behaalde resultaten.

Terwijl *mamá's*, *matrones* en *chaperonnes* hun beschermelingen door de kringen van de *ton* loodsten en als koppelaarsters voor de jongedames optraden, leverde Henrietta een tegenovergestelde dienst. Sommige misnoegde heren noemden haar zelfs 'de Matchbreaker', maar voor de vrouwelijke helft van de *haut ton* was zij degene tot wie de jongedames die vastbesloten waren om uit liefde te trouwen zich wendden, om zich te verzekeren van de juiste huwelijksmotieven van hun eventuele verloofdes.

En aangezien het sentiment binnen de *ton* de laatste jaren was verschoven naar verbintenissen op basis van liefde, waren Henrietta's inzicht en ervaring zeer in trek geraakt.

Het was heel goed mogelijk dat haar gedegen ervaring de reden was achter dat vage, knagende gevoel dat ze had, het vermoeden dat er iets niet klopte aan James Glossups situatie. Maar Melinda had het haar gevraagd en Henrietta wist inmiddels wat er aan de hand was, dus ondanks die knagende maar ergerlijk vage gereserveerdheid zou ze zich aan haar woord houden en haar vriendin de waarheid vertellen.

Henrietta keek naar James, die elegant op de muziek ronddraaide; naar zijn brede schouders, de lange, slanke gestalte en de opmerkelijke gratie waarmee hij zich bewoog; naar zijn onberispelijke en stijlvolle maar niet opzichtige kleding en modieus verward zittende bruine haren, en naar de glimlach van oprechte hoffelijke vriendelijkheid waarmee hij naar Melinda keek – en ze vroeg zich opnieuw af waarom hij ervoor had gekozen om alleen maar te trouwen om zijn inkomen te vergroten, in plaats van een vrouw te zoeken van wie hij hield.

Hij kon natuurlijk gewoon een lafaard zijn die te bang voor liefde

was om het risico te nemen, maar Henrietta had het gevoel dat die verklaring niet klopte.

Als erkend rokkenjager van de *ton* had James samen met Simon de salons onveilig gemaakt, maar sinds de zomer van Simons huwelijk, twee jaar geleden, had James zich teruggetrokken en was hij nog maar weinig in Londen gezien, tot het begin van dit Seizoen. Toch stonden er al verscheidene beschikbare jongedames geheel voor open om verliefd te worden op James, een Glossup uit Dorsetshire en een kleinzoon van burggraaf Netherfield. Het deed er weinig toe, want hij had zijn aandacht al snel op Melinda gevestigd.

En Melinda was een vriendin van Henrietta.

De dans was afgelopen. James boog; Melinda maakte een reverance en wierp een blik in de richting van haar ouders. Toen ze Henrietta in het oog kreeg, liet ze James, na een paar vriendelijke woorden en een glimlach, op de dansvloer achter om zich een weg door de menigte heen te banen.

Toen ze Melinda zag aankomen, probeerde Henrietta haar gezicht uitdrukingsloos te houden, maar Melinda hoefde maar één scherpe blik op haar vriendin te werpen, en een tweede op haar moeder – en ze wist genoeg. Haar gezicht betrok. ‘O.’ Ze bleef vlak voor haar ouders stilstaan, pakte haar moeders hand en keek toen naar Henrietta. ‘Geen goed nieuws dus?’

Henrietta trok een verontschuldigingend gezicht. ‘Het is niet het nieuws dat je wilde horen.’

Melinda wierp een blik over haar schouder, maar James was al opgegaan in de menigte en uit het zicht verdwenen. Ze haalde diep adem, greep haar moeders hand wat steviger vast en richtte zich met opgeheven hoofd tot Henrietta. ‘Vertel het me maar.’

Mrs. Wentworth wierp een veelbetekenende blik op de andere gasten. ‘Dit is denk ik niet de meest geschikte plek om de zaak te bespreken, liefje.’

Melinda fronste. 'Maar ik moet het weten. Hoe kan ik hem anders nog onder ogen komen?'

'Misschien,' stelde Mr. Wentworth voor, 'kunnen we beter naar huis gaan om even ongestoord te praten.' Hij keek naar Henrietta. 'Als we Miss Cynster tenminste kunnen overhalen met ons mee te gaan?'

Henrietta was niet van plan geweest het huis van de Montagues al zo snel te verlaten, maar ze zwichtte voor de smekende uitdrukking op de drie gezichten en boog haar hoofd. 'Ja, natuurlijk. Ik ben met de koets van mijn ouders. Ik volg jullie wel naar Hill Street.'

Ze volgde de Wentworths, die zich een weg naar lady Montague toe baanden om afscheid te nemen. Terwijl Melinda en Mrs. Wentworth de *lady* bedankten voor de onderhoudende avond, hield Henrietta zich op de achtergrond en keek verveeld om zich heen naar de andere gasten. Er waren maar weinig mensen die ze niet kende, en nog een paar die ze wel eerder had gezien, maar niet onmiddellijk kon plaatsen wat familie en connecties betrof.

Afwezig liet ze haar blik over de hoofden glijden, tot ze plotseling James Glossups blik ontmoette.

Hij stond aan de andere kant van de zaal en keek haar doordringend aan.

De Wentworths stonden op het punt te vertrekken en waren onderweg naar de deur. Henrietta rukte haar blik los van James. Ze glimlachte naar Lady Montague, nam links en rechts afscheid, en volgde toen de Wentworths de zaal uit.

Ze wilde niet omkijken, maar kon zich er niet van weerhouden om vlak voor de deur een blik over haar schouder te werpen.

James keek nog steeds naar haar, maar zijn ogen waren nu tot spleetjes geknepen; de strakke lijnen van zijn knappe gezicht leken harder, zijn uitdrukking was bijna nors.

Henrietta beantwoordde zijn blik, hield hem een paar tellen vast en wendde toen haar gezicht af en liep de balzaal uit.

Aan de andere kant van de kamer vloekte James Glossup zacht.

‘Waar ik achter ben gekomen, is dat Mr. Glossup in het huwelijk moet treden om extra geld van het landgoed van zijn overleden oudtante vrij te maken.’ Weggezakt in een leunstoel bij het vuur in de salon in het huis van de Wentworths in Hill Street nam Henrietta even de gelegenheid om een slokje te nemen van de thee waar ze volgens Mrs. Wentworth allemaal hard aan toe waren.

Mr. Wentworth, tegenover haar in een leunstoel gezeten, met zijn dochter en echtgenote links van hem op de chaise longue, fronste. ‘Dus hij is geen fortuinzoeker die op Mellies bruidsschat uit is?’

Henrietta zette haar kopje op het schoteltje en schudde haar hoofd. ‘Nee, hij is zelf redelijk goed bij kas, maar om het saldo van het fortuin van zijn oudtante vrij te maken, moet hij eerst in het huwelijk treden. Voor zover ik het heb begrepen, wilde de oude dame zich ervan verzekeren dat hij zou trouwen, dus heeft ze dat als voorwaarde in haar testament gezet.’

Mr. Wentworth snoof. ‘Dat mag dan een sluwe manier zijn waarop een oude dame een jongeling kan dwingen naar het altaar te lopen, maar niet met mijn meisje.’

‘Zeker niet!’ viel Mrs. Wentworth hem bij. Toen leek ze zich plotseling te realiseren dat Melinda’s mening in feite de enige was die er echt iets toe deed, en ze wendde zich tot haar dochter. ‘Nee toch... Mellie?’

Melinda had met haar kop en schotel op schoot in het vuur zitten staren. Nu knipperde ze met haar ogen, wierp een blik op haar moeder en keek toen Henrietta aan. ‘Hij is niet verliefd op me, hè?’

Henrietta antwoordde naar eer en geweten. ‘Dat weet ik niet. Ik kan je alleen maar vertellen wat ik zelf weet.’ Ze hield Melinda’s blik

vast en voegde er toen zachter aan toe: 'Dat kun jij zelf beter beoordelen dan ik.'

Melinda bleef haar even aankijken en kneep toen haar lippen op elkaar. Ze schudde haar hoofd. 'Hij vindt me leuk, maar nee, hij houdt niet van me.' Ze zweeg even en nam een slok van haar tot dusver onaangeroerde thee. Toen ze het kopje weer liet zakken, vervolgde ze: 'Dat is eerlijk gezegd de reden waarom ik je vroeg om meer over hem te weten te komen. Uit de manier waarop hij zich gedroeg, maakte ik al op dat er een ander motief dan liefde achter zijn aanpak schuilde...' Met een trillende lip zwaaide Melinda afwendend met haar hand en wendde haar teleurgestelde blik af.

Henrietta dronk haar kopje leeg, zette het terug op het schoteltje en schoof iets naar voren om het op het lage salontafeltje te kunnen zetten. 'Ik moet gaan. Ik heb niets meer toe te voegen, en jullie hebben waarschijnlijk veel om over na te denken.'

Ook Melinda zette haar kop en schotel neer en stond op, evenals haar ouders. 'Ik laat je even uit.'

'Dank je dat je zo'n goede vriendin voor Mellie bent.' Mr. Wentworth gaf Henrietta een bruusk klopje op de hand.

Henrietta nam afscheid van de oudere Wentworths en volgde Melinda naar de vestibule. Zodra de butler de schuifdeur had gesloten mompelde Henrietta, zo zacht dat alleen Melinda die vlak voor haar liep het kon horen: 'Het spijt me echt dat ik geen beter nieuws voor je had.'

Melinda bleef stilstaan en draaide zich naar haar om. Ze keek Henrietta aan en glimlachte zwakjes. 'Ik geef toe dat ik had gehoopt te zullen horen dat ik hem verkeerd had ingeschat, maar in feite ben ik blij met je. Ik wil niet met een man trouwen die niet van me houdt, en jouw informatie heeft alleen maar bevestigd wat ik al vermoedde, en daar ben ik je oprecht dankbaar voor. Je hebt mijn beslissing zoveel makkelijker gemaakt.'

Met haar handen op Henrietta's schouders legde Melinda haar wang even tegen die van haar vriendin, waarna ze zich terugtrok en vervolgde: 'Dus ja, ik zal een dag of twee wat uit mijn hum zijn, maar ik kom er wel overheen – echt.'

'Ik hoop het.' Henrietta beantwoordde haar glimlach.

'Ik weet het zeker.' Melinda klonk met de minuut zelfverzekerder. 'Je hebt al zoveel van ons geholpen, en ik weet zeker dat we geen van allen zouden weten wat we zonder jou hadden moeten doen. Je hebt talloze jongedames van een teleurstellend huwelijk gered – eigenlijk verdien je een medaille.'

Henrietta maakte een sputterend geluid. 'Onzin, mijn informatiebronnen zijn alleen maar beter dan gemiddeld.' En hoewel ze het onder de huidige omstandigheden niet ter sprake wilde brengen, had ze bij talloze andere verbintenissen wél kunnen concluderen dat ze op liefde gebaseerd waren.

Ze stond toe dat de butler haar cape over haar schouders drapeerde, voordat hij de voordeur opendeed.

Melinda begeleidde haar tot boven aan de buitentrap en huiverde zichtbaar toen ze de kille bries voelde.

Henrietta pakte haar hand en kneep erin. 'Ga naar binnen. Straks vat je nog kou, en mijn koets staat hier vlakbij.' Ze knikte naar de overkant van de straat, waar een van de twee stadskoetsen van haar ouders bij de stoeprand stond te wachten.

'Goed.' Melinda kneep terug. 'Pas goed op jezelf. We zien elkaar ongetwijfeld snel weer.'

Henrietta glimlachte en wachtte tot Melinda het huis weer binnen was gegaan en de deur had dichtgedaan voordat ze, nog steeds in zichzelf glimlachend en gerustgesteld door Melinda's verklaring dat zij ook niet smoorverliefd op James was, de trap afliep.

Hoewel ze er misschien niet in geloofde dat ze zelf ooit de ware liefde zou vinden, was ze een groot voorvechter van verbintenissen

die uit liefde werden gesloten; naar haar idee was liefde de enige garantie voor een vrouw om een gelukkig en bevredigend huwelijksleven te kunnen leiden –

Er botste een man tegen haar aan die zich met een verbluffende snelheid voortbewoog. Ze wankelde onder de klap.

‘O!’ Ze zou zijn gevallen als de man zich niet razendsnel had omgedraaid en haar bij haar armen had gepakt om haar op de been te houden.

Vanuit haar ooghoek ving ze een glimp op van een wandelstok met een zilveren knop in een gehandschoende hand; in die korte flits merkte ze op hoe vakkundig die handschoen was vervaardigd van zacht, soepel leer. Ze knipperde met haar ogen en keek naar het gezicht van de man, maar hij droeg een cape waarvan de kap omhoog was geslagen, en doordat de straatlantaarn achter hem stond, bevond zijn gelaat zich in de schaduw.

Het enige wat ze kon zien, was het puntje van zijn kin, dat verstrakte onder haar blik.

‘Mijn verontschuldiging. Ik had u niet gezien.’ De stem van de man klonk laag en afgemeten, maar beschaafd.

Terwijl ze nog van de schrik aan het bekomen was, zei ze: ‘Ik zag u ook niet.’

Hij zweeg even; ze voelde dat hij haar gezicht bestudeerde, haar ogen.

‘Miss! Gaat het wel goed met u?’

Ze hief haar hoofd; de heer keek over zijn schouder. Beiden zagen ze dat haar palfrenier zich op de straat liet zakken en op het punt stond haar te hulp te schieten.

Toen ze naar hem riep: ‘Niets aan de hand, Gibbs,’ had de heer zijn blik alweer op haar gericht. Hij liet haar los, knikte bruusk, draaide zich op zijn hakken om en liep in rap tempo verder om in de dichter wordende mist te verdwijnen.

Henrietta schudde haar hoofd en trok snel haar rokken en cape recht. Toen stak ze de weg over naar haar palfrenier, die stond te wachten om haar de koets in te helpen.

Zodra de deur dichtging, slaakte ze een zucht en liet ze zich achterover tegen de leren rugleuning zakken. De koets kwam schommelend in beweging; het was slechts een paar minuten rijden naar Upper Brook Street.

Toen ze zich ontspande, verwachtte ze de gebruikelijke stimulerende voldaanheid te voelen opwellen na weer een voltooid en succesvol onderzoek naar iemands motieven, maar ze merkte dat haar geest zich onverwacht op iets heel anders concentreerde.

Op het beeld van James Glossup die in de balzaal van Lady Montague stond en haar indringend aankeek. Op zijn uitdrukking toen hij besepte dat ze zijn beoogde aanstaande bruid de zaal uit volgde.

Hij was Simons vriend; haar reputatie was hem ongetwijfeld bekend.

Ze vroeg zich af wat hij nu dacht.